

Kázání 16.8.2020 (Mt 28,16-20)

A uče je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal

Jak Ježíš učí? A – může nás učit přímo?

Kdybychom se zeptali děti (třebas těch, s nimiž jsme byli teď týden na táboře), klidně by s prostořekou přímočarostí odpověděly NE: žil dávno, nerozumí naší době, nikdy jsme ho neviděli. A přece slova – že máme poslání sebe i druhé učit tomu, co sám Ježíš učil, pravidelně slýcháme.

Minimálně, když vysluhujeme a přijímáme svátost křtu.

Abychom jim lépe rozuměli, právě dnes, kdy jsme byli svědky křtu – tak si nejprve připomeňme, **kdy v evangeliu znějí:**

Je po velikonocích. O těch velikonocích se ukázalo, že Ježíš byl věrný tomu, co učil – a tím byl také věrný Bohu. A třetího dne se o velikonocích ukázalo – že Bůh je nepředstavitelně věrný Ježíši. Nedovolil, aby poslední slovo nad ním vyřkl vítězoslavný posměch těch, kdo ho chtěli umlčet. Nenechal ho napospas utrpení kříže – ani smrti ani hrobu. DAL mu – povstat. Ze smrti – i hloubky zavržení. Přiznal se k němu – aby bylo zřejmé, že ten odmítnutý a umlčený ukřížovaný pro něj znamená víc než všichni ostatní. (...jak kdyby byli otec a syn nebo co).

O těch velikonocích to ovšem byl taky příběh lidské nevěrnosti – tou oplývali posluchači a žáci Mistra Ježíše. Ti ze svého učednictví zběhli, někteří definitivně. Ale ta novinka nikým neočekávaná staví na nohy i učedníky. Ač odpadli, dala jim sílu se zvednout. Vzkřísila jejich učednictví i ochotu se opět za svým Mistrem vydat. Takovou má moc. Tak silné je to pozvání.

A dnešní křest – i písnička, kterou už několik měsíců otvíráme každé bohoslužby (*Vítězi k počtě zpívejme*), připomínají: Tohle není poselství, jímž by se měly jedenkrát ročně jen přizdobit velikonoční svátky. To je poselství pro každý týden, který neděle jako den vzkříšeného Pána otvírá. A poselství pro každý nový život, který se tomu vzkříšenému Pánu otevírá.

Začíná se znova. A když se v příbězích Boha Izraele a Otce Ježíše Krista začíná znova, nikdy se prostě neopakuje to, co už se jednou odehrálo. Ten nový začátek je zároveň **předělem** – v pouti Ježíšových slov do tohoto světa. Teď už nebude chodit a vyučovat Ježíš. Teď to budou učedníci. Sami budou putovat – od města k městu – od člověka k člověku – od národa k národu – do neznáma, k novým lidem. **Jděte**, slyší učedníci – a my s nimi.

K tomu putování patří nezajištěnost. Ochota vydat se neprošlapanou, neznámou cestou. Bez značení či příslušné aplikace, která tě povede. Poutnictví je dnes opět v módě – ale pouť, o níž tu mluví Ježíš, mi vždycky připadala spíš jako beatnické „on the road“ – život na cestě. Život jako opouštění zaběhaných jistot, zajatých kolejí včetně bezpečí uzavřeného společenství známých tváří.

Pouť, po které se člověk nevrací do zajatých kolejí, jak po skončení zážitkové dovolené. Proto Vzkříšený Pán neříká na závěr Matoušova evangelia „a teď už jste v cíli – a zůstaneme spolu tady na hoře na věky věků“ – ale říká právě: **JDĚTE**. A už nedodá, kudy kam a kudy dál. Vydejte se

na cestu. Vždy takové putování svědků víry je už od dob starého Abrahama poutí k novým místům – událostem – setkáním – novým lidem. *Jděte – a uče je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.*

Učit a zachovávat, to v Ježíšově bibli, jejíž slova a příběhy Ježíšem znova převyprávěné máme zachovávat, neznamená prostě papouškovat, slepě přebírat – ale **vydat se na cestu – a vystihnout a zachovat směr**. SMĚR zůstává:

Je to směr Ježíšových slov – k nadějným vyhlídkám, jak je otevřel ve svých blahosladenstvích – směr, kterým míří jeho vyučování o jednoznačnosti postojů nebo milování nepřátel – směr, který vytyčil, když uzdravoval – a přitom překračoval zaběhlé konvence, kdo je Božího milosrdenství hoden a kdo ne. Směr, který vytyčil, když nahlas kritizoval náboženské pochlebování, manipulaci či přetvářku náboženských vůdců.

V tomto směru – se teď mají učedníci ubírat k dalším lidem. **K pohanům**. K těm, kterých si „pravověrní“ všech dob mají tendenci nevídat, přehlížet je – nebo jimi pohrdat. Tak, jako byl k cestě víry uprostřed pohanů povolán kdysi Abraham – a potom Izrael – tak jsou teď poslání učedníci: Uprostřed těch, kdo žijí beze směru a bez cíle – bez nadějných vyhlídek – anebo směřují scestným směrem – **dosvědčujte směr a vyhlídky Ježíšových slov**.

Zvláštní roli v tom směru hraje podle evangelisty Galileje.

Učednice a učedníci by nikdy neměli by zapomínat na "galilejské parametry" Ježíšova učení. Totiž, že v Galileji přišlo evangelium k těm, s nimiž se mezi zbožnými a spravedlivými jeruzalémskými moc nepočítalo. **Směr do Galileje** – či přes Galileu **znamená** – nezapomeňte vždycky nejdřív na uražené a ponížené kolem sebe. Na lidi odkopnuté, na ty všelijaké zkrachovance života i víry. Na ty, od nichž se pohrdavě odvrací dobropověstné občanstvo i církve té které doby. Tím budete učit – a tím budete zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.

Někomu možná připadá – že to je úkol minimálně pro učednické maturanty – nebo ještě spíš inženýry či doktorandy.

Proto nepreslechněme, že mezi těmi, kteří tehdy přišli, byli i tací, co pochybovali. A Vzkříšený jim neříká, hele – vy si jděte udělat reparát – nebo jděte někam na doučování – a pak teprv přijďte...

Přijímá ty, co hlasitě zpívají "před tebou se Pane Kriste, králů Králi, dobrovolně skláníme" –

- a stejně přijímá i ty, kteří nad tím příběhem mají spoustu otázek a pochybností – a bližší je jim vyznání „temnou divnou mlhou bloudím sem a tam“. Silou svého příběhu – jenž tak podivuhodně vybavuje na cestu dál – obdařil a obdařuje dodnes každého, kdo zrovna dorazí.

Protože celou tu další cestu nás učedníků nenese ani naše vzdělanost – ani naše nadšení vydat se „na cestu“ – ale důvěra, že svou **moc dostal Vzkříšený Pán učedníků od Otce**: *Dána jest mi všeliká moc – na nebi i na zemi – říká Vzkříšený.*

Tím se nechlubí – ani neohromuje. S cudností naznačuje, že jeho příběhu smíme rozumět jako příběhu, za nímž stojí Bůh. Ne že by ho řídil jak režisér loutkového divadla.

K něčemu tak pohanskému by se Bůh Izraele ani Otec Ježíše Krista nesnížil. Ale oblíbil si ho – vyvolil. Už na začátku, když se Ježíš nechal pokřtít v řece Jordánu – zaznělo to nahlas z nebe (tedy, se vši cudností řečeno – od Boha): A teď pozor! – teď pojede příběh, z něž se o tom, co je důležité na nebi (cudně řečeno u Boha) – i na zemi (tedy pro lidi) – dozvíte nejvíc. Tady jde a půjde o život. A hlavně o sílu, která může život vyprostit z beznaděje – a vymanit ze strachu – o sílu, která může život vysvobodit z dusna povrchního náboženství – vysvobodit z dusna převáčky, kliček a obelhávání – o moc, která může život vymanit z únavy a monotónosti – ba dokonce vyrvat i ze spárů smrti a zmaru.

A především všem, přesvědčeným i pochybovačům, silným i slabým jako úplně **poslední slovo řekl: A hle – já jsem s vámi – po všechny dny – až do skonání času tohoto světa.** Kdo pozorně poslouchá příběh evangelia, může zjistit – v tom příběhu Syna je s námi Otec. Jako blízký Bůh. Překvapivě přítomný. Blízký s tou překvapivou mocí, co staví na nohy, vysvobozuje, vlévá do srdcí důvěru, že právě s Ježíšem nás potkává to pravé ořechové. Vysvobozují blízkost Boha, jemuž Ježíš říkal Otče.

Proto učte zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. S tím příběhem totiž dojdete k nejvzdálenějšímu cíli, jaký si dokážete představit. S ním vydržíte až do skonání času světa. Toho světa, který započal, když v knize Ježíšových příběhů zaznělo „na počátku.“

Bohu Otci, Synu i Duchu dík a chvála – za blízkost jeho záchrany – za naději, která smí vždy znova vyrůst – a za příběh, který ukazuje směr – až do konce. AMEN

Mt 28,16-20 16.8.2020 Salv

Píseň 667,1+5

In: Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Amen (Ž 121,1n.8)

Píseň 604

Modlitba

Hospodine, Bože Izraele, Otče Ježíše Krista, jsi Bůh živý – neboť tak jsi to zpřítomnil v příběhu vysvobození, lásky a naděje. Svůj ponížený a zotročený lid jsi pozvedl – a uvedl na cestu do země zaslíbené. A svého služebníka Ježíše jsi vyzdvihl ze sevření smrti a hrobu – abychom potkali, jak překvapivá, životodárná a nadějná je tvoje věrnost. Proto k tobě přicházíme, proto zpíváme písničky, skláníme se před podivuhodností tvé blízkosti, vyvyšujeme tvé jméno. Vždyť naše víra smí být odpovědí na příběh, který tys začal – a jemuž ty dávaš podivuhodně pokračovat. A naše naděje roste, když nám zní tvé evangelium. O tuto blízkost – a o tuto zvěst tě nyní prosíme. Vždyť víš jak ji potřebujeme slyšet my – i mnozí okolo nás. Amen

Křest

Svatostí křtu posloužíme dnes Evě Ignáth, dceři Kateřiny a Štefana Ignathových. Svědkem křtu budou Ivan Ignáth a Jana Kavalcová.

1. čtení Mt 28,16-20 (Ustanovení křtu) – kmotra

Milí rodiče a kmotři,

Věříte, že Ježíšův příběh dává našemu životu naději a perspektivu života v Boží blízkosti? Přinášíte s touto vírou Evu ke křtu?

Je-li tomu tak, odpovězte „VĚŘÍME“ „...“

- chcete vaši Evu svěřit moci jeho lásky i vzkříšení?

Je-li tomu tak, odpovězte „CHCEME“ „...“

A berete na sebe odpovědnost za to, aby i Eva byla Ježíšovým příběhem oslovena – a na cestu následování jeho cesty se ráda nechala pozvat?

Je-li tomu tak, odpovězte „ANO S POMOCÍ DUCHA SVATÉHO“ „...“

Sestry a bratři salvátorského společenství učedníků, křest nám připomíná naši společnou odpovědnost dosvědčovat cestu Kristovu uprostřed tohoto času velkým i malým.

Přijímáte-li ji, odpovězte společně „ANO S POMOCÍ DUCHA SVATÉHO“ „...“

CREDO

Křest:

Voda, kterou budeme na třikrát na Evu vylévat, připomíná: Napříč vodami lidského otroctví, beznaděje, strachu a vin otevřel Hospodin svému lidu cestu – a Ježíš tuto Boží záchranu zpečetil, když i pro nás a za nás prolil svou krev. Evo – křtím tě – ve jméno Otce -i Syna – i DS. Amen

Modlitba

Jsi písnička na cestu, když se nám život zamotal a nechce se nám dál, náš Vysvoboditeli. Jsi zdroj odpuštění, když se točíme v kruhu selhání či ublížeností, náš Vykupiteli. Jsi pramenem, z něž smí naše žití čerpat dary, jež oko nevidělo a ucho neslyšelo. Takto tě, náš Bože, poznáváme v příbězích a písních tvého lidu a tvých učedníků, takto se ti smíme otevírat ve společenství církve, takto se dávaš poznat ve křtu. Děkujeme, že toto bohatství svých darů otevíráš i pro malou Evu. Ji i její rodiče a kmotra obdarovávej svým Duchem, aby jednou vděčně vyznala, žeš ji zavolal k víře. Žehnej jí i celému tomuto společenství. Amen.

Požehnání

Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici. Nebude bít na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci. Hospodin strážiti tě bude před vším zlým, stráž držeti nad duší tvou. Hospodin stráž nad tebou držeti bude, když vycházet i vcházet budeš, od tohoto času až na věky. Amen

Píseň 632

kázání Mt 28,20a

Píseň 477

Ohlášení

Přímlyvy (Kyrie)

- bezcílní – bloudící – chudí -odmítání – *Kyrie*

- za církev – pokřtěné – velké malé – ať příběh Ježíše dobrou inspirací *Kyrie*

- pravdivé svědectví – nenafoukanou církev – -pokoru – odvahu k milosrdenství *Kyrie*

- pokoj – pomoc postiženým – pokoj pro nenáviděné - uzdravení trpícím *Kyrie*

Poslání Mt 10,7.10

Požehnání Mt 28,20

Vzkříšený Pán praví: Hle, já jsem s vámi po všechny dny – až do skonání času tohoto světa. Amen"

Píseň 404,6-8